

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางเกษตรกรรม อุตสาหกรรม หรือพาณิชยกรรมได้ก่อให้เกิดปัญหามลพิษ และสารพิษต่าง ๆ ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งในเขตเมืองใหญ่ ๆ และเขตชนบท ปัญหาเหล่านี้เกิดจากหลายๆ ส่วนในสังคมที่เป็นผู้ก่อปัญหาขึ้น ทั้งจากสถานประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม สถานประกอบการค้าที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ รวมถึงที่พักอาศัยในชุมชนต่าง ๆ ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเหล่านี้จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องได้รับการแก้ไข และระงับปัญหา ทั้งนี้หัวใจสำคัญในการดำเนินงานดังกล่าวจะต้องได้รับความร่วมมือจากหลาย ๆ ฝ่าย ทั้งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ประกอบการ และประชาชนเป็นต้น

จากอดีตที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องประสบปัญหาด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อมอย่างมาก อันเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของประชากร ความเป็นเมืองในสังคมชนบท แหล่งพลังงานใหม่ ๆ เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า เมืองอุตสาหกรรม และเกษตรกรรมสมัยใหม่ ก่อให้เกิดสิ่งต่างๆ ต่อสังคม ซึ่งเป็นไปทั้งในทางที่ดีและไม่ดีและหากเราพูดถึงของที่เราทิ้งไปรวม ๆ กันทั้งที่เป็นของแข็งและของเหลวว่า "ของเสีย" และถ้าของเสียที่ทิ้งไปนั้นเป็นอันตรายและเป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อม จะเรียกว่า "ของเสียอันตราย" (hazardous waste) อันหมายถึง สารหรือวัตถุที่ไม่ใช้หรือใช้ไม่ได้ ซึ่งถูกปลดปล่อยจากชุมชน โรงงานอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม และการบริการอื่นๆ หรือกิจกรรมอื่นที่มีส่วนประกอบ หรือที่เจือปนด้วยสารไวไฟ สารกัดกร่อน สารเกิดปฏิกิริยาได้ง่าย วัตถุระเบิด สารพิษ สารกัมมันตรังสี และ/หรือสิ่งๆ ที่ทำให้เกิดโรค ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและชีวิตมนุษย์ สัตว์ พืช ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อม โดยเป็นทั้งตัวนำหรือสารเคมีที่เราใช้และรวมถึงบรรจุภัณฑ์ของสิ่งเหล่านั้นด้วย¹ ซึ่งปฏิเสธไม่ได้เลยว่าของเสียเหล่านี้เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อ

¹ สำนักวิจัยความสะอาด กรุงเทพมหานคร, การจัดการขยะมูลฝอยอันตรายที่เกิดจากบ้านเรือน, 2540, น.2.

การดำเนินชีวิตและมีใช้ในทศวรรษเรือน และสิ่งเหล่านี้ได้สร้างอันตรายต่อสุขภาพ และเป็นอันตรายที่แตกต่างไปจากอดีต จะเห็นได้จากสถิติว่ามีจำนวนมลพิษที่เพิ่มขึ้น และก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชากร ทั้งทางตรงและทางอ้อม ตั้งแต่ก่อนความร่ำคาญจนถึงก่อให้เกิดอาการเจ็บป่วยด้วยโรคหรือพิษภัยที่มาจากมลพิษดังกล่าวในระดับเฉียบพลันหรือเรื้อรัง เนื่องจากอดีตที่ผ่านมา ความเป็นเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากร ทำให้การใช้ทรัพยากรเป็นไปอย่างฟุ่มเฟือย และขาดความระมัดระวัง ผลที่ตามมาคือ มลพิษต่าง ๆ จากสิ่งที่เราสร้างขึ้น ซึ่งนับวันจะเพิ่มขึ้นทุกขณะ โดยหากเป็นของเสียอันตรายที่เกิดขึ้นจาก โรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานพยาบาล การจัดการกับขยะอันตรายดังกล่าวนี้ค่อนข้างจะมีระบบการจัดการที่เป็นระบบตามหลักวิชาการและสุขอนามัย แต่หากเป็นขยะอันตรายที่เกิดจากการใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชนนั้น ยังไม่มีระบบการจัดการที่ดีพอ ซึ่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ มักจะทำให้เกิดอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากตัวกลางที่เป็น น้ำ อากาศ และพื้นดินอย่างรุนแรงและอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อมนุษย์ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ผลเสียที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมนั้นเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางและมักจะทำการแก้ไขให้คืนสู่สภาพปกติได้ยาก หรือถ้าจะทำให้กลับคืนสู่สภาพปกติได้อาจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงและต้องใช้จ่ายในด้านกำลังคนจำนวนมาก โดยมักจะก่อให้เกิดการเผาไหม้ การกักตกร่อน การเกิดปฏิกิริยาเคมีอย่างรุนแรง มีความเป็นพิษ มีอันตรายต่อสุขภาพและต่อความปกติสุขของสังคม โดยการเข้าไปสู่อากาศ

ตารางที่ 1.1 : จำนวนผู้ป่วยและผู้เสียชีวิตจากสารอันตราย พ.ศ. 2540 - 2544

หน่วย : คน

พิษจากสาร	พ.ศ.2540		พ.ศ.2541		พ.ศ.2542		พ.ศ.2543		พ.ศ.2544	
	ป่วย	ตาย								
กำจัดศัตรูพืช	3,297	34	4,398	15	3,930	30	3,109	21	2,627	15
เคมี	159	1	206	1	254	0	1,033	1	147	0
โลหะหนัก	65	0	110	0	100	1	74	3	133	0
รวม	3,521	35	4,714	16	4,284	31	4,216	25	2,907	15

ที่มา : รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อม 2545,สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม,กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2545.

ผ่านช่องทางของการให้บริการน้ำประปาผิวดิน ประชาชนได้รับของเสียอันตรายผ่านน้ำดื่ม อากาศ และอาหาร เช่นปลาในแม่น้ำ และทะเล ความเป็นพิษของสารมลพิษต่างๆ เหล่านี้พบว่าเป็น การเผาขยะมูลฝอยในเตาเผาทั่วไปและปล่อยออกสู่สิ่งแวดล้อมโดยมิได้มีการควบคุมแต่อย่างใด

ในปัจจุบัน การจัดการขยะในชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดการของเสียอันตรายเป็น สิ่งที่ไม่ได้รับความสนใจและความสำคัญ นับวันปัญหาดังกล่าวก็เริ่มทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ แต่ สังคมยังปล่อยปละละเลยเรื่องดังกล่าว ซึ่งหากไม่มีการบริหารจัดการที่ดีก็จะก่อให้เกิดปัญหาที่ เพิ่มพูนและส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน ปัญหาการจัดการ ของเสียอันตรายอื่น ๆ จึงเป็นปัญหาที่หน่วยงานผู้รับผิดชอบต้องเข้ามาดำเนินการ ทั้งด้านการแก้ไข และป้องกัน แต่อย่างไรก็ดี การดำเนินงานแก้ไขและป้องกันขยะดังกล่าวที่เกิดจากประชาชนใน ชุมชนไม่ใช่เป็นเรื่องที่ทำได้โดยง่ายในระยะเวลาอันรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะการบริหารจัดการระบบ กำจัดขยะธรรมดาให้มีประสิทธิภาพต้องใช้งบประมาณมากอยู่แล้ว หากจะต้องให้ผู้รับผิดชอบเข้า มาจัดการกับของเสียอันตรายยิ่งเป็นการยากขึ้นอีก ดังนั้น จึงต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงาน ต่าง ๆ เพื่อจัดการกับขยะดังกล่าว

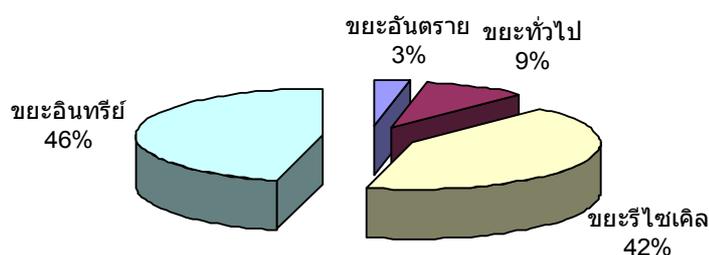
ตารางที่ 1.2 : แสดงข้อมูลปริมาณการเพิ่มขึ้นของของเสียอันตรายในปี 2540-2544

ปี พ.ศ.	ปริมาณของเสียอันตราย จากชุมชน (ตัน)	ปริมาณการเพิ่มขึ้นของ ของเสียอันตราย (ร้อยละ)
2540	318,000	-
2541	340,000	6.47
2542	350,000	2.85
2543	360,000	2.77
2544	373,000	3.48

ที่มา: เอกสารประกอบการสัมมนาการสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการน้ำเสีย ขยะมูล ฝอย และการเพิ่มพื้นที่สีเขียว, 2546

ในการดำเนินงานแก้ไขปัญหาขยะโดยตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542² เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ซึ่งเป็นผู้ดูแลอาณาเขตที่ตนเองรับผิดชอบนั้น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล จะเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในเขตพื้นที่ของตน แต่ลำพังเพียงแก่การจัดเก็บขยะ การบริหารจัดการระบบจัดเก็บขยะก็เป็นภาระที่หนักขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กอยู่แล้ว หากจะเป็นการคัดแยกของเสียอันตรายจากบ้านเรือน น่าจะเป็นการยากในการจัดการขึ้นไปอีก แม้ว่าสัดส่วนของของเสียอันตรายจะมีอยู่เพียง 2-3 %³ ของปริมาณขยะจากบ้านเรือนทั้งหมด แต่ขยะเหล่านั้นก็ยากที่จะจัดการได้อย่างเหมาะสมจึงจำเป็นต้องทราบให้แน่ชัดว่าการจัดการของเสียอันตรายเหล่านั้นมีแนวทางการจัดการอย่างไร

รูปแสดงองค์ประกอบขยะมูลฝอยที่มีแหล่งกำเนิดจากชุมชนต่างๆ

ที่มา: เอกสารประกอบการสัมมนาการสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการน้ำเสีย ขยะมูลฝอย และการเพิ่มพื้นที่สีเขียว, 2546

² พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 หมวด 2 การกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะ มาตรา 16 (17) (18)

³ ธารา บัวคำศรี แปลจาก “Alternatives to Incinerating Trash”, 2542, น.65.

โดยในการศึกษาการบริหารจัดการของเสี่ยอันตราย ได้ศึกษาในกรณีการบริหารจัดการของเทศบาลในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เนื่องมาจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีนิคมอุตสาหกรรมถึง 4 แห่ง คือ นิคมอุตสาหกรรมบางปะอิน นิคมอุตสาหกรรมไฮเทค นิคมอุตสาหกรรมโรจนะ นิคมอุตสาหกรรมสหรัษฎนคร จึงมีจำนวนประชากรอยู่ในฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร ณ ปี พ.ศ.2546 จำนวน 751,259 คน⁴ และจำนวนประชากรแฝงอีกจำนวนหนึ่ง โดยจำนวนประชากรแฝงดังกล่าวเกิดจากจำนวนประชากรที่ย้ายถิ่นเข้ามาทำงานตามโรงงานต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมทั้ง 4 แห่งนั้น เห็นได้ว่าการที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยามีจำนวนเทศบาลทั้งเทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล รวมแล้ว 27 แห่ง และมีนิคมอุตสาหกรรมถึง 4 แห่ง ทำให้มีการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรอย่างรวดเร็วและเกิดชุมชนใหม่ขึ้นมากมาย ซึ่งชุมชนต่าง ๆ เหล่านี้ขาดการวางแผนที่เป็นระบบอันเป็นผลให้ปริมาณขยะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจในการศึกษาการบริหารและการจัดการของเสี่ยอันตรายของเทศบาลในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในด้านการจัดการของเสี่ยอันตรายซึ่งมีลักษณะเฉพาะในการจัดการที่ต้องเป็นการจัดการพิเศษต่างจากขยะประเภทอื่น ๆ โดยต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจทางวิชาการที่เพียงพอในการดำเนินการ โดยจะเป็นการศึกษาวิธีการจัดการในปัจจุบันว่ามีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร รวมถึงศึกษาศักยภาพของเทศบาลในการเตรียมความพร้อม ความรู้ความเข้าใจว่ามีเพียงพอหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงความรู้ความสนใจของผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงาน ในการบริหารจัดการของเสี่ยอันตราย
2. เพื่อศึกษาถึงความสามารถในการจัดการของเสี่ยอันตรายของเทศบาลต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
3. เพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการของเสี่ยอันตรายแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

⁴ ฐานข้อมูลประชากรจากสำนักบริหารการทะเบียนราษฎร พ.ศ.2548, กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย.

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวกับกระบวนการจัดการ โดยศึกษาจากปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นแนวทางกำหนดสมมติฐานเพื่อหาคำตอบ โดยการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ ความรู้สึกนึกคิด ความรู้ทางด้านวิชาการ และความคิดเห็นของผู้บริหารและผู้รับผิดชอบในกระบวนการจัดการด้านสาธารณสุขของเทศบาลต่าง ๆ โดยในการศึกษานี้เพื่อให้ทราบถึงแนวคิดต่าง ๆ ที่เทศบาลมีรูปแบบการจัดการบริหารและจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อมกับปัญหาของเสียอันตราย

สมมติฐานในการศึกษา

จากวัตถุประสงค์ของการศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ข้าราชการในระดับผู้บริหารของเทศบาลมีจิตสำนึกที่ดีด้านสิ่งแวดล้อมและการจัดการปัญหาของเสียอันตราย
2. ผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้รับผิดชอบยังขาดความรู้ความเข้าใจกับปัญหาของเสียอันตราย
3. เทศบาลในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังขาดงบประมาณในการจัดการปัญหาของเสียอันตราย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยนี้มีปัจจัยในความสัมพันธ์กับการบริหารและการจัดการที่เกี่ยวข้องกัน ดังนี้

ตัวแปรอิสระ คือ ในด้านการบริหารจัดการและลักษณะทางกายภาพของเทศบาล ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

ลักษณะการบริหารจัดการ

ความรู้ความเข้าใจในการจัดการของเสียอันตรายของผู้บริหาร
การเข้าฝึกอบรมของผู้บริหารในด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม
จำนวนพนักงานด้านงานสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม

ลักษณะทางกายภาพของเทศบาล

ขนาดของเทศบาล

จำนวนประชากรในเขตเทศบาล

งบประมาณของเทศบาล

ปริมาณขยะที่เกิดขึ้นและความสามารถของเทศบาลที่จัดเก็บได้

ตัวแปรตาม คือ การบริหารและการจัดการของเทศบาลต่อปัญหาของเสียอันตราย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาวิจัยนี้ได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

วัตถุอันตราย หมายถึง วัตถุไวไฟ วัตถุระเบิดได้ วัตถุออกซิไดซ์ วัตถุเปอร์ออกไซด์ วัตถุที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพันธุกรรม วัตถุที่ก่อให้เกิดการระคายเคือง วัตถุที่ทำให้เกิดการกัดกร่อน วัตถุมีพิษ วัตถุที่ทำให้เกิดโรค วัตถุแก๊มมันตรังสี และวัตถุอย่างอื่น ไม่ว่าจะเป็ เคมิภัณฑ์ หรือสิ่งอื่นใดที่อาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคลกับพืช ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม⁵

ของเสียอันตราย (hazardous waste) หมายถึง สารหรือวัตถุใด ๆ ที่มีส่วนประกอบ หรือการเจือปนด้วยสารเคมี วัตถุอันตราย และสารหรือวัตถุที่ไม่ใช่หรือใช้ไม่ได้ ซึ่งถูกปลดปล่อย จากชุมชน การเกษตรกรรม การพาณิชย์กรรม และการบริการอื่น ๆ หรือกิจกรรมอื่นที่มี ส่วนประกอบ หรือที่เจือปนด้วยสารไวไฟ สารกัดกร่อน สารเกิดปฏิกิริยาได้ง่าย วัตถุระเบิด สารพิษ สารแก๊มมันตรังสี และ/หรือสิ่งทำให้เกิดโรค ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและชีวิต มนุษย์ สัตว์ พืช ทรัพย์สินและสิ่งแวดล้อม⁶

⁵ พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ.2535.

⁶ เรื่องเดียวกัน

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยสำรวจ ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

1. ศึกษาโดยรวบรวมข้อมูลจากเอกสารเป็นการศึกษาเพื่อทบทวนผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับบทบาท ภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม และศึกษาสถานการณ์ปัญหาสิ่งแวดล้อมในด้านการจัดการของเสียอันตราย

2. ในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากการศึกษาการจัดการของเสียอันตรายที่เกิดขึ้นจากชุมชนในเขตเทศบาลภายในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งมีจำนวนเทศบาลที่อยู่ในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 27 แห่ง ดังนี้

ในจำนวนเทศบาลทั้ง 27 แห่งดังกล่าวจะแบ่งเทศบาลออกเป็น 3 กลุ่ม โดยเลือกกลุ่มละ 1 แห่ง ตามการกำหนดขนาดของเทศบาล โดยเป็นไปตามประกาศหลักเกณฑ์การกำหนดขนาดของเทศบาลกระทรวงมหาดไทย ซึ่งมีเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาเป็นเทศบาลขนาดใหญ่ เทศบาลตำบลพระอินทราชาเป็นเทศบาลขนาดกลาง เทศบาลตำบลลาดบัวหลวงเป็นเทศบาลขนาดเล็ก เพื่อสัมภาษณ์ผู้บริหารของเทศบาลนั้นในเชิงลึก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษานี้จะทำให้เกิดแนวคิดและความตระหนักถึงอันตรายที่เกิดจากของเสียอันตราย รวมถึงทำให้ทราบรูปแบบการจัดการของเสียอันตรายที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นพื้นฐานให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำผลการศึกษานี้ไปใช้ประโยชน์ต่อไป โดยผลที่น่าจะได้รับประโยชน์คือ

1. ทราบถึงวิธีการที่เทศบาลมีแนวทางการดำเนินงานและการบริหารจัดการของเสียอันตราย
2. ทราบถึงปัญหาการจัดการของเสียอันตรายของเทศบาล
3. ทราบถึงศักยภาพและความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติของเทศบาลในการจัดการกับปัญหาของเสียอันตราย
4. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดการของเสียอันตรายต่อไป

ข้อจำกัดในการศึกษา

ในการศึกษาเรื่อง “การจัดการของเสียอันตรายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ยังมีข้อจำกัดในการศึกษา คือแนวทางในการศึกษา ซึ่งผู้ศึกษาวิจัยได้แบ่งเทศบาลออกเป็น 3 กลุ่มตามขนาดของเทศบาล โดยได้เลือกสัมภาษณ์ผู้บริหารของเทศบาล กลุ่มละ 1 แห่ง โดยผลจากการสัมภาษณ์ดังกล่าว อาจทำให้ข้อมูลที่ได้อาจยังมีความคลาดเคลื่อนอยู่ เพราะในเทศบาลบางแห่งซึ่งเป็นเทศบาลตำบลแต่อาจเป็นเทศบาลขนาดกลางที่มีงบประมาณในการบริหารงานที่เพียงพอต่อการจัดการด้านต่าง ๆ ได้ ซึ่งอาจจะมีความพร้อมในการจัดการกับของเสียอันตรายได้ เป็นต้น และในการสัมภาษณ์ผู้บริหารเทศบาลทั้ง 3 แห่ง ก็สัมภาษณ์แต่พนักงานเทศบาลที่เป็นผู้บริหารระดับสูงและพนักงานในระดับปฏิบัติเท่านั้น โดยไม่ได้สัมภาษณ์ฝ่ายบริหารด้านการเมือง ทำให้ผลจากการศึกษาที่ได้เป็นความคิดเห็นทางด้านเดียว ซึ่งยังไม่เจาะลึกถึงเพียงพอที่จะเห็นภาพของแผนงานในการบริหารงานในมิติทางการเมืองของเทศบาลได้ทั้งหมด